గమనం మధురం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

"**వదులుకోకు** అనిత అతన్ని. మనస్సుకు నచ్చిన వాళ్ళను పెళ్ళి చేసుకుంటే సంతోషంగా ఉంటాం. మన దేశం, మన భాష కాకపోయినా, ఎందుకో నిన్ను బాగా చూసుకుంటాడు అనిపిస్తుంది."

చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నారు. ఇద్దరి మనస్సులు భారమైపోయాయి, మళ్ళా జీవితంలో ఎప్పుడు కలుస్తామో అన్న చింత పీడించింది రాజిని.

కాలం ఎవ్వరి కోసమూ ఆగదు. సంతోషాలు, దుఃఖాలు, అసంతృప్తిగా ఉన్నా, పనిలో ఉన్నా, ఖాళీగా ఉన్నా దేనికోసం కాలం ఆగదు. కానీ మనస్సులోని ప్రతిస్పందనల వలన సమయం ఎలా గడిచిందనేది బేరీజు వేసుకుంటారు.

నాలుగు సంవత్సరాల తర్వాత తల్లిని అక్కలను చూస్తున్న ఆనందం, తన పెళ్ళికంటే ఎక్కువ సంతోషాన్ని ఇచ్చింది రాజికి. తాను దాచుకున్న డబ్బులు పెళ్ళి ఖర్చులకు కొంత తల్లికి ఇచ్చి, మిగతాది ఆవిడ ఖర్చులకు ఉంచుకోమని చెప్పింది. ఇక మీదట ఈ మాత్రం డబ్బు అయినా చేతిలో ఉంటుందో లేదో?

"ఆ దేశంలో చలికి తెల్లగా ఉంటారంట అందరూ, మరి నువ్వేంటే రంగు తగ్గావు పైగా చిక్కిపోయావు కూడా" కూతురిని చూడగానే కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది.

"నీ కళ్ళకి ఎప్పుడూ చిక్కినట్లే కనిపిస్తాలే" నవ్వింది రాజి కళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

ప్రయాణపు బడలిక తీర్చుకుని కొంచెం స్థిమితపడ్డాక, నెమ్మదిగా అడిగింది రాజిని "ఏమ్మా అతను ఎలా ఉంటాడు. నీకు నిజంగానే నచ్చాడా?"

"నచ్చే కదమ్మా ఒప్పుకున్నాను. ఎందుకీ అనుమానాలన్నీ" తేలికగా అంది.

రాజి చిన్నక్క పూర్ణకు మేనరికం చేశారు. తల్లి కమల అన్న కొడుకు. మేనల్లుడన్న చనువుతో, రాజి అమెరికా వెళ్ళాక, ఊళ్ళో ఉన్న చిన్న ఇల్లు అమ్మేసి వీళ్ళ దగ్గరే ఉంటుంది. అల్లుడికి పోస్టాఫీసులో ఉద్యోగం. ఇద్దరు చిన్నపిల్లలు.

"మీ నాన్నే బ్రతికి ఉంటే ఇలా రెండో సంబంధానికి ఒప్పుకునేవారు కాదు. మీ బాబాయి చెపుతుంటే బాగానే ఉన్నట్లు అనిపించి సంతోషించా, నువ్వు అమెరికాలో సుఖంగా ఉంటావులే అని. మళ్ళీ మనసు పీకుతుంది. ముగ్గురు ఆడపిల్లల్లోకి బాగా చదువుకుని , ఇలా సర్దుకుపోవాల్సి వస్తుంది"

"మనస్సు పాడు చేసుకోకమ్మా. నేను ఎంత పెద్ద ఇంట్లో ఉండబోతున్నానో తెలుసా? నేను వెళ్ళాక నిన్ను కూడా తీసుకువెళతా. నువ్వే చూస్తావుగా నా దగ్గరే ఉండిపోదువుకానీ" తల్లి ఒడిలో తలపెట్టుకుని చెప్పింది రాజి.

తల్లి కమల చాలా భోళా మనిషి. గుట్టుగా ఉన్నదాంట్లో సంసారం నెట్టుకొచ్చింది. ఉన్నంతలోనే ఇంటికొచ్చిన బంధువులకు చక్కగా మర్యాదలు చేసేది. పెద్ద కూతురు దూరంగా విశాఖపట్నంలో ఉంటుంది. ఎవరి కాపురాల్లో వాళ్ళు బాగానే ఉన్నారు. రాజి అమెరికా వెళుతున్నప్పుడు చాలా సంతోషించింది. ఇప్పుడు కూతురిని చూస్తుంటే తల్లి మనస్సుకు అర్థం అయ్యింది రాజి సంతోషంగా లేదని.

"నువ్వు సుఖంగా సంతోషంగా ఉంటే చాలమ్మా నాకు. నీకు తెలియనది కాదు అయినా చెపుతున్నాను. పిన్ని బాబాయి వాళ్ళింట్లో కంటే కూడా ఎక్కువ సర్దుకుపోవాలి నువ్వు ఇప్పుడు. అతని గురించి నువ్వే గమనించుకుని అతని మనస్సుకు తగ్గట్లుగా ప్రవర్తించు. ఇద్దరు చిన్నపిల్లలు ఉన్నారు. వాళ్ళను బాగా చూసుకో. ఆడవాళ్ళం మనమే ఓపికగా ఉండాలమ్మా, సంసారం అన్న తర్వాత ఏదో ఒక సమస్య తలెత్తుతుంది. అయినా తట్టుకుని నిలబడాలి"

విచిత్రంగా అనిపిస్తుంది రాజికి తన పెళ్ళి సంగతి ఆలోచిస్తుంటే, ఏ భావం కలగట్లేదు ఎందుకో. ఎన్ని పుస్తకాల్లో చదివింది, సినిమాల్లో చూసింది. పెళ్ళి అంటే ఆడపిల్లలు సిగ్గుపడటం, అతనితో జీవితం ఊహించుకోవటం ఏదీ అనిపించటం లేదు తనకు. "అతని మొహం కూడా సరిగ్గా గుర్తురావట్లేదు. భావి జీవితం గురించి ఏమి ఆలోచించాలో కూడా తెలియట్లేదు.

పెళ్ళి దగ్గర పడేకొద్దీ తెలియని కంగారు మొదలయ్యింది. రాజికి కమల, పూర్ణ పట్టుపట్టి ఓ పదిహేను చీరలు కొన్నారు. పెళ్ళికి కావల్సిన పట్టుచీర మాత్రమే కాకుండా అక్కడ కట్టుకోడానికి ఉంటాయని. కేవలం పది చీరలు పెట్టెలో పెట్టుకుని అమెరికా నుండి వచ్చిన రాజిని ఏమీ ప్రశ్నించలేదు కానీ కొంచెం చివుక్కుమంది ఇద్దరికి.

ఎటూ పెళ్ళి సింపుల్‌గానే గుడిలో చేస్తున్నారు కాబట్టి, బంధువులని కూడా ఓ యాభైమందిని మాత్రమే పిలిచారు. కూతుళ్ళ అత్తవారింటి వైపు కూడా కలుపుకుని. పెళ్ళి ముందురోజు కళ్ళు మూసుకుని పడుకున్న రాజికి నిద్రపట్టలేదు. తెలియని వ్యక్తితో తన జీవితాన్ని పంచుకోవటం. ఏమిటో బెంగ.

'భగవాన్! నేను పెద్దగా ఏమీ ఆశించటం లేదు. అతను కాస్త మంచివాడయి నన్ను బాగా చూసుకుంటే చాలు' అప్రయత్నంగా కళ్ళవెంబడి కారే నీటిని తుడుచుకుంది.

'ఏంటి ఇంత బేలగా అయిపోతుంది. ప్రియ, అనిత ఉంటే కోప్పడేవాళ్ళేమో? చిన్నప్పటినుండి సర్దుకుపో అనే పాఠాలు తప్పితే, ధైర్యంగా ఉండమని నేర్పలేదు. ఆర్థిక బలంతో మనోబలం వస్తుందా లేక మనఃస్థత్వాలు వేరేగా ఉండాలేమో? ఛ ఈ ఆలోచనలు వద్దు. కొత్త జీవితంలోకి అడుగుపెట్టబోతుంది. కొంచెం ధైర్యంగా అడుగు వేయాలి. తనకు తానే సమాధానపరచుకుంది.

ఏ రకమైన ఇబ్బందులూ ఆటంకాలు లేకుండా పెళ్ళి జరిగిపోయింది. అమెరికా నుండి వేణు, తల్లి భవాని, కూతురు శృతి వచ్చారు. కొడుకు చిన్నవాడని ఫామిలీ ఫ్రెండ్స్ దగ్గర వదిలి వచ్చారంట. శృతి వేణు పక్కనే కుర్చుని అంతా కుతూహలంగా చూస్తూ ఉంది. భవానిని చూడగానే గుర్తుపట్టింది రాజి. ఆవిడను ఓ రెండు మూడు సార్లు సాయిబాబా గుడిలో చూసింది. వేణు రాజిని చూడటానికి వచ్చినప్పుడు ఆవిడ పెద్దకొడుకు దగ్గరకు కాలిఫోర్నియా వెళ్ళిందట. వాళ్ళు పెళ్ళికి రాలేదు.

పెళ్ళి అయిన వారం రోజులకే వేణు వాళ్ళ తిరుగు ప్రయాణం. పెళ్ళి రిజిస్టర్ చేసుకుని వెంటనే తిరుపతి ప్రయాణం. తిరుపతిలో దర్శనం అయ్యాక వేణు, రాజి చెన్నై వచ్చారు. భవాని, శృతి అటునుండి హైదరాబాదు కోడలి తల్లిదండ్రుల దగ్గరకు వెళ్ళారు.

చెన్నై వచ్చేవరకు రాజి కనీసం పట్టుమని పదిమాటలు కూడా మాట్లాడలేదు వేణుతో. అతను కూడా పెద్దగా కల్పించుకుని మాట్లాడలేదు.

చెన్నైలో దిగి హోటల్‌కు వెళ్ళి స్నానం చేసి రెడీ అయ్యారు.

"నీ వీసా కాగితాలు అన్ని ఇక్కడ కాన్సొలేట్‌లో ఇవ్వాలి. ఆ పని పూర్తి అయ్యాక ఈ మూడు రోజులు చాలా షాపింగ్ చెయ్యాలి. చాలా మంది ఏవేమో లిస్టులు ఇచ్చారు. నీకు షాపింగ్ అంటే సరదానేనా?" అడిగాడు వేణు ఇడ్లీ తింటూ.

"అంత సరదా ఏమీ లేదు" నిదానంగా చెప్పింది.

"షాపింగ్ అంటే ఇష్టంలేని ఆడవాళ్ళు కూడా ఉంటారా?" కొంచెం ఎగతాళిగా నవ్వాడు. ఇదే మొదటిసారి చెన్నై రావటం, బీచ్ చూడాలన్న కోరిక ఎలా వెలిబుచ్చాలో అర్ధం కాలేదు.

చాలా షాపింగ్ చేశాడు వేణు. ఎవరెవరికో డాన్సు నగలని, వాళ్ళు అమెరికా నుండి ముందుగానే ఆర్డరు చేసిన డాన్సు డ్రస్సులు, ప్లాస్టిక్ పూలదండలు, డెకరేషన్ వస్తువులు ఇలా ఎన్నెన్నో. సాయంత్రం దాకా తిరిగి అలసిపోయింది రాజి.

హోటల్ కు వచ్చి స్నానం చేసేసరికి కాస్త తెరిపిగా అనిపించింది. అలసటకు తోడు విపరీతంగా తలనొప్పి. ఒక టాబ్లెట్ వేసుకుని నిద్రపోదామా అనిపించింది. కానీ అతను ఏమనుకుంటాడో అని బలవంతాన ఓర్చుకుంది.

భోజనం చేసి తిరిగి రూంకు వచ్చాక మొట్టమొదటి సారిగా అవగతమయ్యింది రాజికి, తాము ఇద్దరే ఉన్నారని ఇది తన మొదటి రాత్రని. ఆ ఆలోచన చాలా ఇబ్బందికరంగా తోచింది. ప్రొద్దుట్నుండి కూడా ఏమీ ప్రత్యేకంగా మాట్లాడుకోకపోవటంతో చాలా కొత్తగా ఉంది.

బట్టలు మార్చుకుని గదిలో ఉన్న కుర్చీలో కూర్చుంది అక్కడ ఉన్న పేపరు చేతిలో పట్టుకుని.

"అక్కడే కూర్చున్నావే? నిద్రరావట్లేదా? వచ్చి పడుకో"

బలవంతాన వెళ్ళి మంచం మీద ఒక పక్కగా పడుకుంది.

"నువ్వు చాలా తక్కువ మాట్లాడతావనుకుంటా" అన్నాడు వేణు భుజం మీద చెయ్యి వేస్తూ.

"కొత్త కదా"

"లేదులే అందరూ చెప్పారు. నువ్వు చాలా నిదానం అని, బాగా పనిమంతురాలివని. లేకుంటే మీ పిన్ని దగ్గర ఇంత ఓపికగా ఉండలేవని అన్నారు. అందుకే చేసుకున్నా" ఏదో గర్వంగా, చాలా గొప్పగా చెపుతున్న భర్తను ఆశ్చర్యంగా చూసింది రాజి.

రాజి మొహంలోని భావాలను పట్టించుకోలేదు వేణు. ఇక పెద్దగా మాట్లాడకుండానే ఆమెను ఆక్రమించుకున్నాడు. రాజి ఇబ్బందిని, సిగ్గును పట్టించుకోకుండా. చాలా రోజుల తర్వాత దొరుకుతున్న సుఖాన్ని ఆత్రంగా అనుభవించాడు.

శరీరం అలసిపోయినా, తలనొప్పి బాధిస్తున్నా చాలాసేపు నిద్రపట్టలేదు రాజికి. ప్రక్కనే సన్న గురకతో ఆదమరచి నిద్రపోతున్న భర్తను చూసింది. మొట్టమొదటిసారిగా పురుష స్పర్శ - ఏమీ అనిపించలేదు. మనస్సు సమాయత్తమవకుండా

శరీరం అప్పగించటం ఎంత సర్ది చెప్పుకున్నా నచ్చలేదు. అతనికి ఇది రెండోసారి కదా. ఒక ఆడపిల్లతో ఎలా మెసగాలో అర్థంకాదా? ఓ సన్న బాధ మొదలయ్యింది రాజి మనస్సులో.

మనస్సుకు సర్ది చెప్పుకుంది. ఇలా నిరాశాజనకంగా తన కొత్త జీవితం మొదలెట్టకూడదని. తనకంటూ చిన్న ప్రపంచం ఏర్పడబోతుంది. అందంగా పొందికగా మలచుకోవాలి. ఆ పొదరింట్లో ఆనందంగా ఉండాలన్న కృతనిశ్చయంతో కళ్ళు మూసుకుంది. ప్రియ

వసంత ఋతువు -2001 ప్రియ.

కౌన్సిలింగ్ సెంటర్‌లోకి అడుగుపెట్టి, కోటు తీసి కుర్చీమీద పెట్టింది ప్రియ.

"హాయ్ ప్రియ! లోపల గదిలోనుండి బైటకు వస్తూ పలుకరించింది రియ.

"సారీ కొంచెం లేట్ అయ్యింది ఇవాళ"

"నో ప్రాబ్లమ్ వాలంటరీ వర్క్ చేస్తూ నా పని చాలా తగ్గించావు. కాఫీ కావాలా? కాఫీ మెషిన్ దగ్గరకు వెళుతూ అడిగింది రియ.

"నో థాంక్స్. ఇప్పటికే మూడు కప్పులు తాగాను. చాలు ఇవాల్టి డోస్" నవ్వింది ప్రియ.

అది యూనివర్సిటీలోని కౌన్సిలింగ్ సెంటర్. రకరకాల ప్రాబ్లమ్స్‌తో వస్తుంటారు స్టూడెంట్స్, సైకాలజిస్టులు, కౌన్సిలర్లు ఉంటారు. సమస్య తీవ్రత బట్టి సైక్రియాటిస్టులకు కూడా రిఫర్ చేస్తారు.

చదువు ప్రెజర్ వలన టెన్షన్‌తో పానిక్ ఎటాక్స్, పెరిగిపోయే ఏంగ్జయిటీ, వ్యక్తిగత ప్రాబ్లమ్స్ వలన డిప్రెషన్, అకస్మాత్తుగా వచ్చిన స్వేచ్ఛా స్వాతంత్రాలు, తల్లిదండ్రుల కట్టడి లేకపోవటంతో, కంట్రోలు తప్పిన డ్రింక్స్, డ్రగ్స్ అలవాటు - ప్రేమ పేరుతో మోసపోయిన వాళ్ళు ఇలా సమస్య ఏదైనా కౌన్సిలర్‌తో మాట్లాడి, రెగ్యులర్‌గా కౌన్సిలింగ్ తీసుకుని బాగుపడిన వాళ్ళు కోకొల్లలు.

ఎవరు ఏ సమస్యతో వచ్చినా అంతా గోప్యంగా ఉంచుతారు. మరీ డిప్రెషన్‌లోకి వెళ్ళి ఆత్మహత్య, లేక ఇంకెవరినన్నా హాని చేసే ఆలోచనలు ఉన్నట్లు అనుమానం వస్తే వెంటనే హాస్పటల్లో పెట్టి, 24గంటలు మానిటర్ చేస్తారు. మందులు, కౌన్సిలింగ్‌తో తగ్గించటానికి ప్రయత్నిస్తారు.

కాలేజిలో ఇంకో పెద్ద సమస్య - అసాల్ట్ లేదా రేప్‌ని చాలా తీవ్రంగా పరిగణిస్తారు. ఎవరు కంప్లైంట్ చేసినా, దాని గురించి వెంటనే పోలీసులకు చెప్పటం, ఇన్వెస్టిగేషన్ జరుగుతుంది. ఒక్కోసారి కొంతమంది ఈ సౌలభ్యాన్ని తమ స్వార్ధానికి కూడా వాడుకుంటారు. బాయ్ ఫ్రెండ్‌తో గొడవపడి, రేప్ చేశాడు అని తప్పుడు కేసులు కూడా పెడతారు.

ప్రియకు కౌన్సిలింగ్ అంటే ఇంట్రస్టుతో సైకాలజీ క్లాస్ తీసుకుంది పోయిన సంవత్సరం. గత నాలుగునెలలుగా ఈ సెంటరులో వాలంటీరుగా చేరింది. వాలంటీరు కాబట్టి జీతం ఉండదు. వారానికి రెండు రోజులు వెళుతుంది. ఒక్కోసారి కౌన్సిలర్స్‌తో కంటే తమ సమవయస్కులతో మనస్సు విప్పి చెప్పగలుగుతారు. అలాంటి వాళ్ళతో స్నేహంగా మాట్లాడుతూ మనస్సులో ఉన్న బాధ తెలుసుకుంటుంది ప్రియ.

"నిన్న సాయంత్రం ఒక అమ్మాయి వచ్చింది. ఏదీ క్లియర్‌గా చెప్పట్లేదు. చాలా డిప్రెషన్‌లో ఉన్నది. అది మాత్రం ఖచ్చితంగా చెప్పగలను. ఇవాళ్ళ మళ్ళీ రమ్మని చెప్పాను. నీకు పరిచయం చేస్తాను. కాజ్యుల్‌గా మాట్లాడు. ముందు నమ్మకాన్ని కల్పించు" చెప్పింది రియ.

గంట తర్వాత ఒక అమ్మాయి చాలా మొహమాటంగా లోపలికి వచ్చింది. బాగా లూజుగా ఉన్న జీన్స్, టీ షర్టు వేసుకుంది. కళ్ళ క్రింద నలుపు, సరిగ్గా దువ్వుకోని జుట్టు - కళావిహీనంగా ఉన్న మొహం.

"హాయ్ నా పేరు ప్రియ. రియ నన్ను నీతో మాట్లాడమని చెప్పింది. నేను ఇక్కడే ఎం.బి.ఏ చదువుతున్నాను. రా ఆ రూంలో కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం" నవ్వుతూ పలకరించి లోపలకు తీసుకువెళ్ళింది.

"కాఫీ తాగుతావా? లేక టీ తాగుతావా?" కుక్కీలు ఉన్న ప్లేటు క్లారా వైపు నెడుతూ అడిగింది.

"కాఫీ"

కప్పులో కాఫీ వంపుకుని చేతికి అందించింది ప్రియ.

వేడిగా కాఫీ తాగుతుంటే కొంచెం ధైర్యం వచ్చినట్లుంది. ప్రియ మృదువుగా ప్రశ్నలు అడుగుతుంటే నెమ్మదిగా తన వివరాలు చెప్పింది.

క్లారాకు 19 సంవత్సరాలు. ఒక చిన్న పల్లెటూరు నుండి వచ్చింది. వ్యవసాయ కుటుంబం. చుట్టుపక్కల ఉన్న రెండు మూడు ఊళ్ళకు కలిపి ఓ హైస్కూలు ఉండేది. తల్లిదండ్రులు చాలా స్ట్రిక్ట్ కేథలిక్కులు. హైస్కూలులో మిగతా ఆడపిల్లలు అబ్బాయిలతో చనువుగా ఉండటం, డేటింగ్‌కు వెళ్ళటం చూసి అలా ఉండాలి అని చాలా కోరికగా ఉండేది. కానీ చూడటానికి అతి సామాన్యంగా ఉండటం, చిన్నప్పటినుండి ఇంటి పనులతో బండబారిన చేతులు, ఎండావానకు రాటు తేలిన శరీరం అన్నిటికన్నా ముఖ్యమైనది అబ్బాయిలతో అలా చనువుగా ఎలా మాట్లాడాలో తెలియకపోవటం.

ఇద్దరు అన్నలు కూడా తనకంటే వయస్సులో బాగా పెద్దవాళ్ళు. అంతగా చనువులేదు వాళ్ళతో. పైగా చెల్లెలు చాలా అందగత్తె. వీటన్నిటితో ముడుచుకుపోయేది. క్లారాకు ఉన్న ఏకైక స్నేహం తన పుస్తకాలతోనే. చదువుకుంటుంటే వేరే లోకంలోకి వెళ్ళిపోయేది. ఎలగైనా ఈ చిన్న ఊరునుండి బైట పడి తన తెలివితేటలు గుర్తించే విశాల ప్రపంచంలోకి వెళ్ళాలని, తనను అర్థం చేసుకోని మనుష్యుల మధ్యనుండి పారిపోవాలని విపరీతంగా కష్టపడి చదివింది. మంచి స్కాలర్‌షిప్‌తో కాలేజీ సీటు సంపాదించుకుంది.

క్లారా చెప్పిన దాని బట్టి, చెప్పలేక తడబడిన విషయలోతుల్లోనుండి ప్రియ ఇదంతా సేకరించింది. గంటసేపు మాట్లాడుకున్నారు. చలా బాధ, దుఃఖం, తనమీద తనకే కసి - ఇంత చిన్న వయస్సులో ఇన్ని నెగిటివ్ భావాలు ఉన్నాయంటే, ఇంకేదో బలమైన కారణం ఉండే ఉంటుందని బలంగా అనిపించింది ప్రియకు.

"నాతోకానీ లేదా రియతో కానీ మాట్లాడొచ్చు. నీకు ఎవ్వరితో కంఫర్టబుల్‌గా ఉంటే వారితో మాట్లాడు. కానీ తప్పకుండా రెగ్యులర్‌గా రా" క్లారా బయలుదేరుతుంటే చెప్పింది ప్రియ.

మౌనంగా తలూపి వెళ్ళిపోయింది.

రికార్డు చేసిన టేప్ రియాకు ఇచ్చింది ప్రియ. ఒక రకంగా ఈ కౌన్సిలింగ్ సెంటరుకు రావటం ప్రియకు కూడా మంచే చేసింది. ఇంత మందితో మాట్లాడటం, వాళ్ళ కేసులు వినటం వల్ల, తన జీవితంలో జరిగిన చేదు సంఘటను తీసేసి, పాజిటివ్‌గా ఆలోచిస్తుంది. కొంత సినిసిజం తగ్గింది ప్రియలో.

చిన్నప్పుడు స్కూల్లో ఇచ్చిన కౌన్సిలింగ్‌తో పీడకలలు భయంపోయాయి ప్రియలో.

ఇప్పుడు ఇంకో కొత్త దృక్పథం అలవడింది. జీవితంలోని ఎదురు దెబ్బల్ని ఎలా ఎదుర్కోవాలో ఇదివరకు తెలియక ఒక రకమైన మొండితనం, లేని కఠినత్వాన్ని బైటకు ప్రదర్శిస్తూ - చలాయించుకుంటూ బ్రతికేసింది. నిజమై మానసిక ధైర్యం అంటే ఏంటో, ఆ పరిపక్వత, మానసిక స్థిరత్వం ఎలా సాధించాలో నెమ్మదిగా తెలుసుకుంటుంది.

ప్రతి సమస్యకూడా అనుభవించేవాళ్ళకు చాలా పెద్దదిగానూ, వినేవాళ్ళకు చాలా చిన్నదిగానూ కనిపిస్తుంది. సమస్యల్లో ఉన్న వాళ్ళను చూసి జాలిపడటం కంటే, వారిని అర్థం చేసుకుని, వారి దృక్పథంలో మార్పు తీసుకు వస్తే, సమస్యలను ఎదుర్కునే ధైర్యం ఇవ్వగలితే చాలు.

Being Empathetic is better than Sympathetic.

Post your comments

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)